

ဒဂုန်ရွှေမျှား စိမ်းစိမ်းလက်ပတ္တမြား

၁၀၀၀
၇၂၄
၃၂၄
၄၄၄
၁၁၄

ဒဂုန်ရွှေမျှား (၁၈၉၅-၁၉၈၂)

ဒဂုန်ရွှေမျှားသည် ၁၈၉၅ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ (၂) ရက်နေ့တွင် ပြည်မြို့၌ အဖကုန်သည် ဦးချစ်ထွန်း၊ အမိဒေါ်စော(စောကလေး)တို့ မှ မွေးဖွားခဲ့သော တစ်ဦးတည်းသောသား ဖြစ်သည်။ အမည်ရင်း ဦးတင်၊ ငယ်စဉ်က အိမ်တွင် မြန်မာ-အင်္ဂလိပ် ဆရာများ ဖြင့် ပညာစတင် သင်ကြားခဲ့ပြီး တတိယတန်းမှ စ၍ ပြည်မြို့ အစိုးရဟိုက်စကူးကျောင်းတွင် တတိယတန်းမှ ဒဿမတန်း အောင်သည် အထိ သင်ကြားခဲ့သည်။ ၁၉၁၃-၁၄ခုနှစ်တွင် ဒဿမတန်း အောင်မြင်ခဲ့သည်။ ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်တွင် ခေတ္တမျှတက်ရောက် သင်ကြားခဲ့သည်။ နောက် စပါးကုန်သည် အလုပ်လုပ်သည်။ ထိုသို့လုပ်ရင်း စပါးကုန်သည်၊ မြေပိုင်ရှင်၊ သမာဓိမြို့ဝန် ဦးပြူး၏ သမီး ဒေါ်သိန်းခင်နှင့် လက်ထပ်ခဲ့သည်။ ၁၉၂၇ ခုနှစ်တွင် ရှေ့နေစာမေးပွဲ အောင်မြင်၍ ရှေ့နေဘဝ၊ နောက် သတင်းစာ ကိုယ်စားလှယ်၊ သတင်းထောက်၊ စာရေးဆရာ၊ အယ်ဒီတာဘဝများကိုရရှိခဲ့ပြီး စစ်ကြိုခေတ်၊ မြန်မာစာရေးဆရာများ ပေါ်ဦးပေါ်ဖျား ကာလမှာ ပင် "ပြည်မောင်တင်" ကလောင်အမည်၊ နောင် "ဒဂုန်ရွှေမျှား" ဖြစ်လာခဲ့သည်။

၁၉၁၇ ခုနှစ် မတ်လတွင် သူရိယမဂ္ဂဇင်း ထွက်ပေါ်လာသောအခါ "ဝတ္ထုရေးသူများကို ဆုပေးမည့် အကြောင်း" ပါလာသဖြင့် "ဝီလျံရှိတ်စပီးယား"(William Shakespere) ၏ "အော်သယ်လို" (Othello) ပြဇာတ်ပုံ

ဝတ္ထုကို မြန်မာမှုပြု၍ "ချင်းဗိုလ်မောင်တက်တူ" အမည်ခံပြီး ပါဝင်ယှဉ်ပြိုင်ရာ မေလထုတ် သူရိယမဂ္ဂဇင်း (ရေးသူဆုရသည်) ကဏ္ဍတွင် စတင်ဖော်ပြခံရသည် ။ ဆုငွေ ၁၅/ ကျပ်ရသည် ။ ဒဂုန်ရွှေမျှား၏ ပထမဦးဆုံး ဝတ္ထုတိုလက်ရာ ဖြစ်သည် ။ နောက် သူရိယ၊ ဒဂုန်၊ မြန်မာ့အလင်း၊ ကြည်တော်မူ အစရှိသော မဂ္ဂဇင်းများ တွင် ဝတ္ထုစာပေလက်ရာများ ဆက်လက်ရေးသားခဲ့သည် ။ ဆောင်းပါးအနေဖြင့် သူရိယမဂ္ဂဇင်းမှာ ပင် Wide World မဂ္ဂဇင်းမှ ဂျာမန်စစ်သုံ့ပန်း အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ် တစ်ယောက်အကြောင်း ဆောင်းပါးသည် ဒဂုန်ရွှေမျှား၏ ပထမဦးဆုံး ဆောင်းပါး လက်ရာဖြစ်သည် ။

ပထမဦးဆုံး မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုရ၍ "လျှို့ဝှက်သော စာအိတ်ကြီး" (The Sealed Envelope) သည် ပြည်တော်မူ မဂ္ဂဇင်းတွင် စတင်ရေးသားခဲ့ပြီး ပြည်တော်မူ ကုမ္ပဏီမှ ပင် သုံးမတ်တန် လုံးချင်းစာအုပ်အဖြစ် စတင်ထုတ်ဝေခဲ့ပါသည် ။ ဘားမင်းနီးယားဖလင်ရှပ်ရှင်ကုမ္ပဏီမှ ဒါရိုက်တာ ဦးထိန်လာရောက်ဝယ်ယူပြီး ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးခဲ့ရာ ၁၉၂၃ ခုနှစ်တွင် ရုံတင်ပြသခဲ့ရသည် ။

ဂျပန်ခေတ်တွင် ကုန်သည် အဖြစ် လုပ်ကိုင်ရင်း အစိုးရ ပြန်ကြားရေးဌာနတွင် လက်ထောက် အယ်ဒီတာ၊ စစ်ပြီးခေတ်တွင် ယနေ့အမျိုးသမီးမဂ္ဂဇင်း၊ သတင်းစုံ (Tib Bit) ဂျာနယ်၊ ဗမာခေတ်နှင့် ရှေ့ဆောင် သတင်းစာများ ၌ သတင်းအယ်ဒီတာ၊ နောက် စာပေဗိမာန်တွင် စာပြု၊ လက်ထောက် စာတည်း စသဖြင့် လုပ်ကိုင်ခဲ့သည် ။ ဒဂုန်ရွှေမျှားသည် ၁၉၁၄ ခုနှစ်မှ အစပြု၍ ကွယ်လွန်သည် အထိ စာရေးသက် (၅၈) နှစ်အတွင်း စာအုပ်လုံးချင်း (၆၀)ကျော် (စုံထောက်ဦးထင်ကျော်၊ ထောင်မင်းသားဦးဘိုးထော်၊ ကလိန်မောင်မောင်ထွန်း၊ အမ်ကြာရိုး၊ စောရမောင်၊ ကလိမ်ခြံ့ရှေ့နေ အစရှိသော ပင်ကိုရေးနှင့် မှီငြမ်းဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် အပါအ

ဝင် ဝတ္ထုတိုပေါင်း (၄၇၃)ပုဒ်၊ ဘာသာပြန်နှင့် မှီငြမ်းဝတ္ထုတို/ရှည် (၁၁၆) ပုဒ်၊ ဘာသာပြန်နှင့် မှီငြမ်း ပြုစာအုပ် (၆၁)အုပ်၊ ပင်ကိုရေးဝတ္ထုစာအုပ် (၁၉) အုပ်၊ ဘာသာပြန်နှင့် ပင်ကိုရေး ဆောင်းပါးပေါင်း (၁၄၇)ပုဒ်၊ ဘဝအတွေ့အကြုံ စာအုပ် (၁) အုပ် စသဖြင့် ရေးသား ထုတ်ဝေခဲ့ရသည်။ ။

ဒဂုန်ရွှေမျှားသည် စာပေဆု သုံးကြိမ်ရရှိခဲ့ရာ ၁၉၅၉ ခုနှစ်တွင် စာပေဗိမာန် ဘာသာပြန်ဆုအဖြစ် "ရော်ဘင်ဆင်ကရူးဆိုး" (Robinson Crusoe) စာအုပ်ဖြင့် ပထမဦးဆုံး အကြိမ် ရရှိခဲ့ပြီး၊ ၁၉၆၃ ခုနှစ်တွင် အမျိုးသားစာပေဆု၊ အနုပညာစာပေ ဘာသာပြန်ဝတ္ထုဆုအား "မြို့ဝန်မင်း၏ ဘဝခရီး" (The Mayor of Casterbridge) ဝတ္ထုဖြင့် ရရှိခဲ့သည်။ ။

နောက်ဆုံး ၁၉၇၂ ခုနှစ်တွင် စာပေဗိမာန်စာမူပြိုင်ပွဲ၊ ဘာသာပြန်စာပေဆုအဖြစ် "မွန်းတည့်ရန် (၂) မိနစ်အလို"စာအုပ် (စာမူ)ဖြင့် ဒုတိယဆု ရရှိခဲ့သည်။ ။

ဝတ္ထုစာပေလက်ရာများ အပြင် ခရီးသွားစာပေ၊ စာပေသမိုင်းစာပေ "မြန်မာနိုင်ငံ စာပေဆုများ " ပထမတွဲ၊ ကိုယ်တိုင်ရေး အတ္ထုပ္ပတ္တိစာပေ (ဘဝနှင့် အတွေ့အကြုံ (Quality) စာအုပ်တိုက်၊ ၂၀၁၀ ဒုတိယအကြိမ်)၊ ရုပ်ပုံလွှာဆောင်းပါးများ (ဂျာနယ်ကျော်ဦးချစ်မောင်၊ မင်းဆွေ စသဖြင့်) ရေးသားပြုစုခဲ့သည်။ ။

ဆရာကြီး ဒဂုန်ရွှေမျှားသည် ၁၉၈၂ ခုနှစ်၊ မေလ (၂၈) ရက်နေ့တွင် ရန်ကုန်မြို့ နေအိမ်၌ ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ ။ အသက် (၈၇) ခုနှစ် အရွယ်တွင် ကွယ်လွန်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာ စိန်ဖေတင်(ကွယ်လွန်) အပါအဝင် သားသမီး (၅) ဦး ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ။

ယခုအခါ ဆရာကြီးရေးသားခဲ့သော စာပေလက်ရာများအားလုံး

အား လက်လှမ်းမီသလောက် ရှာဖွေလျက် Quality စာအုပ်တိုက်မှ တစ်စုံတစ်ရာ ထုတ်ဝေလျက် ရှိပါသည်။ ။

အခန်း [၁]

တနင်္သာရီခရိုင်နယ် တောင်ဘက်အစွန်းဆုံးကျသော (မြိတ်ဒီစကြိတ်) မြိတ်မြို့မှာ ပင်လယ်ကမ်းရိုးတန်းရှိ မြို့တစ်မြို့ ဖြစ်သည့် အတိုင်း ၁၄ ရက်လျှင် တစ်ကြိမ်ကျခန့် ပင်လယ်ကူး သင်္ဘောကြီးများ ဝင်ထွက်သွား လာသော မြို့တစ်မြို့ ဖြစ်သည်။ တနင်္သာရီမြစ်ဝတွင် တည်ရှိ၍ ၎င်းမြစ် သည် တနင်္သာရီရိုးမ၌ မြစ်ဖျားခံကာ တောင်ဘက်သို့ တောက်လျှောက် စီးဆင်း လာပြီးလျှင် တနင်္သာရီမြို့အနီးတွင် အနောက်သို့ ကွေ့ ပြီးနောက် ပင်လယ်အတွင်းသို့ စီးဆင်းလေ၏။ ကမ်းရိုးတန်း တစ်လျှောက်၌ လွန်စွာပင် ကျောက်များ ထူထပ်ပြီးလျှင် ပင်လယ်ကမ်းခြေရှိ ကျောက် တောင်၊ ကျောက်ကမ်းပါးကြီးများမှာ အတော်ပင် မြင့်မား မတ်စောက် လျက်ရှိလေသည်။

မြောက်ဘက်တွင် ထိုတနင်္သာရီမြစ်ဝထဲသို့ တောင်ဘက်မှ စီးဆင်း လာသော မထင်ရှားသည့် ချောင်းငယ်မြောင်းငယ်ကလေးများ အနက် ပ င်လယ်ဝဆီသို့ အနီးကပ်ဆုံး စီးဆင်းလာသော ချောင်းငယ်ကလေးတစ် ခုမှာ လသာချောင်းဟု ရှေးက ခေါ်တွင် ခဲ့လျက် ထိုချောင်းဝနှင့် ပင်လ ယ်ကမ်းခြေ စပ်ကြားတွင် ရွာကလေးတစ်ရွာလည်း တည်ရှိလေသည်။ ထိုရွာကလေးမှာ လသာချောင်းကို အစွဲပြု၍ လသာရွာဟု ခေါ်တွင် လေ ၏။

ထိုရွာကလေးမှာ အနောက်ဘက်သို့ ရှုမျှော်လျှင် စိမ်းလဲ့ညိုပြာသော

ပင်လယ်ရေပြင်ကို လည်းကောင်း၊ အရှေ့ဘက် မိုင်ပေါင်းအတော်ကွာ
တွင် မှိုင်းမှုန်ပြာဝေလျက်ရှိသော တနင်္သာရီ တောင်တန်းကြီးများကိုလ
ည်းကောင်း တွေ့မြင်ရ၍ သာယာလှပသော ရှုမျှော်ခင်းနှင့် ပြည့်စုံသည့်
ရွာကလေးတစ်ရွာဖြစ်လေသည်။ ။ လူနေအိမ်ခြေ ၆၀ ခန့်သာရှိ၍ ရွာ
သားများမှာ ကနုကမာရှာဖွေခြင်း၊ ပုလဲငုပ်ခြင်း၊ ငှက်သိုက်ရောင်းဝယ်ခြ
င်း အစရှိသော အလုပ်တို့ဖြင့် အသက်မွေးမြူနေထိုင်ကြလေသည်။ ။

သက္ကရာဇ် ၁၁၂၁ ခုနှစ်တွင် အလောင်းမင်းတရားကြီးသည် ယိုးဒ
ယားပြည် အယုဒ္ဓယမြို့သို့ ချီတက်လာစဉ်အခါက ထားဝယ်မြို့သို့ ဆိုက်
ရောက်ပြီးလျှင် ထိုမှ တစ်ဖန် မြိတ်မြို့သို့ ဆက်လက် ချီတက်လေသည်။ ။
ဤကဲ့သို့ ချီတက်လာရခြင်း အကြောင်းမှာ ယိုးဒယားဘုရင်၏ ကျေးကျွ
န်များ သည် ထားဝယ်မြို့ ကျေးလက်ရွာစွန်များကို ထိပါးခြင်း၊
ရန်ကုန်မြို့သို့ လာရောက်မည့် သင်္ဘောသုံးစင်းကို ဖမ်းဆီးချုပ်တည်
ထားခြင်း၊ ထားဝယ်မြို့သို့ စေတော်မူသည့် သမ္ဗန်ကိုသိမ်းယူခြင်းတို့
ကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ ။

ထိုစဉ်အခါကမူ ရေး၊ မြိတ်၊ ထားဝယ်၊ တနင်္သာရီနယ်များ နှင့် တကွ
အနီးတွင် ရွာစွန်ရွာငယ်ကလေးများမှာ အတော်ပင်
တုန်လှုပ်ချောက်ချားခဲ့လေရာ ထိုအထဲတွင် ကျွန်ုပ်တို့ ရေးသားဖော်ပြမ
ည့် လသာရွာကလေးလည်း အပါအဝင် ဖြစ်၏။

ထိုလသာရွာကလေးတွင် အမျိုးအမည် မထင်ရှားသော်လည်း ရွာ
သားများ ဖိမ့်ဖိမ့်တုန်အောင် ကြောက်ရွံ့ရှိသေကြရသည့် ဦးသော်ဒါဆို
သူတစ်ယောက် ရှိခဲ့၏။ သူနှင့် သားကလေး တစ်ယောက်ရှိရာ သားဖြစ်
သူ မောင်လူဝင်းသည် မိမိ၏ ဖခင် ဦးသော်ဒါ သေဆုံးပြီးနောက် အဒေါ်
တစ်ယောက်နှင့် နေထိုင်ခဲ့ရရှာလေ၏။ မောင်လူဝင်းမှာ ရှင်လူထွက်စ

အရွယ် အသက် ၁၄ နှစ်ကျော်ကျော် ၁၅ နှစ်မျှသာရှိသေး၍ မြန်မာဝီဝီ တည်ကြည်မြင့်မြတ်သော စိတ်ထားနှင့် ပြည့်စုံပြီးလျှင် သန်မာကြံ့ခိုင်သော ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်လည်း ရှိ၏။ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သော အမူအရာ တင့်တယ်လှပသော မျက်နှာရှိ၍ အရွယ်အားဖြင့် ကလေးအရွယ်လည်း မက၊ လူကြီးအရွယ်သို့လည်း မကျသေးသဖြင့် ချစ်ခင်နှစ်သက်ဖွယ် ထက် သနားဖွယ်ကောင်းသော အမူအရာလည်း ရှိသည်။ မိဘမဲ့ကလေး တစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သော်လည်း ရွာသားများ သည် ကွယ်လွန်သူ ဦးသော်ဒါ၏ မျက်နှာကိုထောက်ကာ မောင်လူဝင်းအား အတော်အတန် ဂရုစိုက်ကြကုန်လျက် ချစ်ခင်နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသော မောင်လူဝင်းကလေး၏ မျက်နှာကို မြင်သောအခါ ရွာသားများ သည် ကွယ်လွန်သူ ဦးသော်ဒါအား အမှတ်ရကြကုန်၏။

ရွာသံချိုင်းသည် ရွာ၏ တောင်ဘက် တစ်မိုင်ခန့်တွင် တည်ရှိရာ ထိုနေရာမှ တောင်ကမူကလေးဖြစ်၍ သာယာသော ရှုမျှော်ခင်းတို့ ဖြင့် ဝိုင်းရံလျက်ရှိ၏။ ထိုတောင်ကုန်း ကမူပေါ်မှ ရှုမျှော်၍ ကြည့်လိုက်ပြန်သော် နွားလဘို့ တောင်ခြေမှ စီးဆင်းလာသော တနင်္သာရီမြစ်ကိုလည်းကောင်း၊ ထိုမြစ်အတွင်းသို့ စီးဝင်သော လသာချောင်းခေါ် ချောင်းငယ်ကလေးကိုလည်းကောင်း၊ အနောက်ဘက်၌ လည်း ကျောက်တောင် ကျောက်ကမ်းပါး တို့ ဖြင့်ပြီးသော ကမ်းခြေကိုလည်းကောင်း တွေ့မြင်ရ၏။ ဖြူဖွေးသော လှိုင်းဂယက်များ သည် ကျောက်ကမ်းပါးများကို တဝန်းဝန်း တဂျိုးဂျိုးမြည်ကာ ရိုက်ခတ်လျက်ရှိကုန်ရာ လှိုင်းလေငြိမ်သက်သောအခါများ ၌ မူ ပင်လယ်သည် စိမ်းလဲ့ညိုမှောင်သော အဆင်းကို ဆောင်ကာ ဘေးအန္တရာယ်မရှိသကဲ့သို့ ငြိမ်သက်ဘိ၏။

လသာရွာကိုအစွဲပြု၍ ထိုသံချိုင်းကို လသာသံချိုင်းဟု ပင် ခေါ်တွင်

ခဲ့၏။ သီချိုင်းရှိရာ တောင်ကုန်းကလေးမူကား ရွှေလသာတောင်ဟု ခေါ်
ဝေါ်ကြလေသည် ။ ထိုတောင်ကုန်းနှင့် မလှမ်းမကမ်း၌ အရိုးအိုးစေတီ
တစ်ဆူနှင့် ကျောင်းပျက်ကြီး တစ်ဆောင်ရှိ၏။ ထိုကျောင်းပျက်ကြီးမှာ
ရှေးမင်းများ ဆောက်လုပ်တည်ထားခဲ့သော အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခု
ဖြစ်ဟန်လက္ခဏာရှိ၍ သရဲချောက်သည် ဟု ရွာသားများ ယုံကြည်သော
ကျောင်းပျက်ကြီးမှာ ၎င်းပင်ဖြစ်လေသည် ။

မောင်လူဝင်း၏ အဒေါ်မှာ လင်ယောက်ျားကို အမြဲကြောက်ရသူ တစ်
ယောက်ဖြစ်သည့် အတိုင်း မောင်လူဝင်းအား မြည်တွန် တောက်တီး
သောအခါ မောင်လူဝင်းသည် ရွှေလသာတောင်သို့ လာရောက်ပြီးလျှင်
စိမ်းလဲ့နုပျိုသောတောတောင်များ နှင့် ပင်လယ်ရေပြင်ကြီးကိုကြည့်ကာ
အချိန်ကို ကုန်လွန်စေ၏။ လှိုင်းလေငြိမ်သက်သောအချိန်များ နှင့် တိမ်
ရောင်တောက်သော ညနေစောင်းများ ၌ လည်း မောင်လူဝင်းသည် ထို
နေရာသို့ လာရောက်ပြီးလျှင် သီချိုင်းဂူတစ်ခုမှ အခြားဂူတစ်ခုပေါ်သို့
ကျော်လွှားပြေးတက်ကာ တစ်ယောက်တည်း ကစားပျော်ရွှင်နေ၍ နေ
တတ်၏။

ကျောက်ကမ်းပါးများကို တိုက်ခတ်လျက်ရှိသော လှိုင်းတံပိုးသံ များ
သည် မောင်လူဝင်း၏ နား၌ သာယာစောင်းညင်းပတ်သာ
တူရိယာသံများကဲ့သို့ မှတ်ထင်ရ၏။ အရှေ့ဘက်ရှိ တောင်တန်းကြီးများ
မှာ လည်း ပန်းချီဆေးရေး၍ ထားသော ကားကြီးများကဲ့သို့ သူ၏ မျက်စိ
၌ သာယာလှ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ အလွန် သာယာသော ညနေခင်းများ ၌
မောင်လူဝင်းသည် အတော်မိုးချုပ်မှ ပင် ရွာဆီသို့ ပြန်ခဲ့တတ်၏။ အမှန်
အားဖြင့် ဆိုသော် မောင်လူဝင်းမှာ ချောက်လှန့်တတ်သည် ဆိုသော တ
စ္ဆေသရဲကို ကြောက်ရမည်ထက် စိတ်ဝင်စားဖွယ်သော သဘာဝကို ပိုမိုနှစ်
သက် ခံစားတတ်သောကြောင့် ပေတည်း။

အခန်း [၂]

တစ်နေ့သော ညနေစောင်း၌ မောင်လူဝင်းသည် အတော်မိုးချုပ်မှ နေအိမ်သို့ပြန်ခဲ့ရာ ပြန်သောလမ်းမှာ အထက်အဆိုပါ ကျောင်းပျက်ကြီး နှင့် မလှမ်းမကမ်းဖြစ်သဖြင့် ကျောင်းပျက်ကြီး အနီးသို့ ရောက်သောအခါ လှမ်း၍ ကြည့်မိသေး၏။ သို့သော် တစ်စုံတစ်ရာ ထူးထူးခြားခြား မတွေ့ မြင်ရဘဲ ပင်လယ်ဘေးတွင် တရွေ့ရွေ့လှုပ်ရှားနေသော သစ်ပင်များကိုသာ တွေ့ရသဖြင့် ပြန်မြဲပြန်ခဲ့လေသည် ။

ရွာလယ်လမ်းရှိ အိမ်တစ်အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ မောင်လူဝင်း သည် အိမ်တွင်းသို့လှမ်း၍ ...

"သာနိုးရေ ... ထမင်းစားပြီးပလားဟေ့"

"မပြီးသေးဘူးဟေ့ လူဝင်းရေ မင်း ဘယ်ကပြန်လာသလဲ"

"ဟိုကပေါ့။ မင်းထင်တဲ့ အတိုင်းပဲ"

"အေးလေ ... မင်းလည်း ဒီနေရာကို မသွားဘဲ မနေနိုင်ဘူးဟုတ်စ။ လာပါဦးကွဲ့။ ထိုင်ပါဦး သူငယ်ချင်းရယ်"

"မထိုင်တော့ဘူးကွယ် မတ်တတ်ပဲ။ ထမင်းမစားရသေးဘူးကွဲ့"

"ဒါဖြင့်လည်း ဒီမှာ စားသွားပါလား သူငယ်ချင်း"

"မစားဘူးကွယ်။ အိမ်မှာ ထမင်းမစားရင် အဒေါ်က သိပ်ပြီးကြိမ်းတ

ယ်ကွဲ့။"

"အေးကွယ် မင်းမှာ လည်း ဒီအမယ်ကြီးကြောင့် ဒုက္ခတစ်ခုပဲ။ သူ့လင်ကို ကြောက်ရတိုင်း မင်းအပေါ်မှာ ချည်း နိုင်နေတော့တာပဲကွယ်။"

"ကုသိုလ်ပေါ့ သာနီးရယ်။ အဖေသာရှိရင် ဒီလိုဘယ်ဖြစ်လိမ့်မလဲ။"

"ဒါပေါ့ကွဲ့။ နေပါဦး ဒါထက် မင်းကိုမေးရဦးမယ်။ သင်္ချိုင်းကိုချည်း နေ့တိုင်းလိုလို သွားနေတာ မကြောက်ဘူးလား လူဝင်းရဲ့။"

"ငါတော့ ကြောက်တယ်လို့ မရှိပါဘူး သာနီးရယ်။"

"ရွာသားတွေ အပြောကဖြင့် သိပ်ပြီးကြောက်စရာကောင်းတာပဲ သူငယ်ချင်း။ ဒီလိုကွဲ့ ကျောင်းပျက်ကြီးကို မင်းမြင်တယ်မဟုတ်လား။"

"အေး ... မြင်တယ်။"

"အဲဒီ ကျောင်းပျက်ကြီးက သာပြီးချောက်သတဲ့ သူငယ်ချင်း။"

"ဘယ်လိုများ ချောက်သတဲ့ လဲ သာနီးရဲ့။"

"ဘယ်လိုချောက်သလဲ ဆိုတာတော့ ငါလည်း အသေအချာ မသိပါဘူး သူငယ်ချင်းရယ်။ လူကြီးတွေ ပြောသံကြားတာကတော့ လူမည်းမည်းကြီးဟာ ရွှေလသာတောင်နဲ့ ဒီကျောင်းပျက်ကြီးကို ကူးနေတာ တွေ့ရသတဲ့ ကွဲ့။ ဒါလည်း ရှေးလူကြီးများ ပြောတဲ့ စကားပဲ။ ဘယ်သူမှ သေသေချာချာ တွေ့ဖူး တယ်လို့ တော့ ပြောသံမကြားဖူးဘူး။"

"အလကားဟာတွေပါ သာနီးရယ်။ ကြောက်စရာမဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ခါတစ်ခါ ငါဖြင့် ဒီဧရပ်ပျက်ကြီးနားလျှောက်ပြီး တစ်ယောက်ထဲပြန်တာပဲ ဘာကောင်မှ မတွေ့ပါဘူး။"

"အေးကွယ် ... မတွေ့ရင်လည်း ပြီးတာပဲ။ နို့ပေမဲ့ လူဆိုတာ ကံမြင့်

တုန်းသာ မတွေ့ရတယ်၊ ကံနိမ့်တော့ တွေ့ချင်ရင် တွေ့တတ်တယ်ကွဲ့။
ဒီတော့ ပြန် ရင် စောစောစီးစီး ပြန်ပါလားကွယ်"

"ကိစ္စမရှိပါဘူး သာနိုးရယ်။ ငါမကြောက်ပါဘူး"

"ဪ ... ငါ ခုမှ သတိရတယ်။ ဒီအကြောင်းတွေကို ဘကြီးအောင်
မေးကြည့်ပါလား"

"သိရှိင်းစောင့်တဲ့ ဘကြီးအောင်လား"

"ဟုတ်တယ်"

"အေးဟေ့ ... ငါလည်း မင်းပြောမှ ပဲ သတိရတယ်။ ဘကြီးအောင်ကို
တစ်နေ့ မေးကြည့်ရဦးမယ်"

ထို့နောက် မောင်လူဝင်းသည် သာနိုးအား နှုတ်ဆက်၍ ပြန်ခဲ့ရာ ထို
ည၌ ထမင်းစားနောက်ကျသဖြင့် ဟင်းရွက်ပြုတ်၊ ငါးပိရည်နှင့် သာ
စားရပြီးလျှင် အဒေါ်ကြီး၏ ကြိမ်းမောင်းဆူပူခြင်းကို ခံရလေ၏။

အခန်း [၃]

လသာရွာတွင် ပစ္စည်းဥစ္စာ ကြွယ်ဝချမ်းသာသော ဦးကြံ့မူသည် ယခင်က ပုလဲလုပ်ငန်း၊ ကနုကမာလုပ်ငန်း၊ ငှက်သိုက်ရောင်းဝယ်ခြင်း လုပ်ငန်း စသည် တို့ဖြင့် အသက်မွေးမြူ နေထိုင်ခဲ့သော်လည်း ယခုအခါ၌ ကား ထိုလုပ်ငန်းများကို စွန့်ပစ်ပြီးလျှင် ရွာ၏ တောင်ဘက် အစွန်ဆုံးကျသောအရပ်၌ မြေရာတစ်ခုကို ဝယ်ယူပြီးလျှင် ထမင်းဆိုင်ဖွင့်လှစ်ကာ နေထိုင်ခဲ့လေ၏။

ပုလဲလုပ်ငန်း၊ ငှက်သိုက်ရှာဖွေခြင်းတို့ မှာ အတော်အတန် စွန့်စားရသော အလုပ်များ ဖြစ်သည့် အပြင် တစ်ခါတစ်ရံ နေအိမ်မှ တစ်လကိုး သီတင်း ထွက်ခွာ သွားလာနေထိုင်ရသော လုပ်ငန်းများ ဖြစ်ရကား ဦးကြံ့မူမှာ အသက်အရွယ်လည်း အတော်အတန် ကြီးရင့် လာပြီဖြစ်၍ ထိုလုပ်ငန်းများကို လုံးလုံးစွန့်ပစ်ကာ အိုးမကွာအိမ်မကွာ လုပ်ရသော ထမင်းဆိုင် ဖွင့်လှစ်ရောင်းချသောအလုပ်ဖြင့် ရောင့်ရဲတင်းတိမ်ခဲ့လေသည်။

ဦးကြံ့မူ၏ ထမင်းဆိုင်ကလေးမှာ ထားဝယ်မြို့မှ မြိတ်သို့သွားရာလမ်းဆုံ၌ တည်ရှိလျက် ယိုးဒယားနယ်ခြားသို့သွားသောလမ်းနှင့် အခြားရွာငယ်များ သို့ သွားရာလမ်းဆုံကျသော နေရာလည်း ဖြစ်ရကား ခရီးသွားများ သည် ဦးကြံ့မူ၏ ထမင်းဆိုင်၌ တစ်ထောက်တစ်နား နားပြီးမှ သာ ရှေ့သို့ဆက်လက်၍ သွားလေ့ရှိကြ၏။

ဦးကြုံမှုမှာ အသက် ၄၅ နှစ်ခန့်မျှပင်ရှိသေးသော်လည်း ငယ်စဉ်က စွန့်စားရသော အလုပ်မျိုးကို လုပ်ခဲ့ဖူးသူတစ်ယောက်ဖြစ်သည့် အပြင် မကြာမီကလည်း အသက် ၁၄ နှစ်ခန့်ရှိ သားကလေးမှာ ပင်လယ်တွင်း သေဆုံးခဲ့သဖြင့်အသက်အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် အိုမင်းသော ရုပ်အဆင်းရှိလေ၏။ ဦးကြုံမှုမှာ မောင်လူဝင်း၏ ဖခင် ဦးသော်ဒါရှိစဉ်က အတော်ပင် အကျွမ်းတဝင် ချစ်ခင်ဖူးသူများ ဖြစ်ရကား ဦးသော်ဒါ သေဆုံးသောအခါ မောင်လူဝင်းအား မိမိ၏ တူအရင်းကဲ့သို့ အောက်မေ့မိ၏။ မောင်လူဝင်းအရွယ် မိမိ၏ သားကလေး သေဆုံးသွားပြန်သောအခါ မောင်လူဝင်းအပေါ်တွင် မိမိသားအရင်းကဲ့သို့ ထင်မှတ်ကာ ချစ်ခင်မိလေ၏။ တူကဲ့သို့ ချစ်ခင်သည့် အပေါ်တွင် သားအရင်း၏ ချစ်ခြင်းကို တိုးပြန်သောအခါ ဦးကြုံမှုသည် မောင်လူဝင်းအား တစ်နေ့မမြင်ရလျှင် မမြင်နိုင်သလောက် ရှိနေခဲ့၏။ မေတ္တာတို့ မည်သည် တုံ့ပြန်တတ်သော သဘောတရားရှိသည့် အတိုင်း မောင်လူဝင်းကလည်း ဦးကြုံမှုကို အဘအရင်းကဲ့သို့ ချစ်၏။ ပင်လယ်ရေပြင်နှင့် လှပသော ရှုမျှော်ခင်းများကို ကြည့်ပြီးနောက် အိမ်သို့ပြန်တိုင်းလိုပင် မောင်လူဝင်းသည် ဦးကြုံမှု၏ ထမင်းဆိုင်သို့ဝင်၍ စားဖွယ်သောက်ဖွယ်တို့ ကို စားသောက်ပြီးမှ အိမ်သို့ပြန်ရ၏။ သင်္ချိုင်းဂူများ ပေါ်မှ ပင် လယ်ရေပြင်ကိုကြည့်၍ ငေးမောနေစဉ် ...

"ဒီလူကြီးဟာ ငါ့အပေါ်မှာ အင်မတန်ကောင်းရှာတယ်။ သူသာ ငါ့အဘဖြစ်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ"

ဟု တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်ပြောဆိုမိ၏။ ထိုအခါ ကွယ်လွန်သူဖခင်ကြီးကို အမှတ်ရ၍ လာပြန်ပြီးလျှင် မိမိ၏ ဖခင် ဦးသော်ဒါ၏ သင်္ချိုင်းရှိရာသို့ သွားရောက် ကန်တော့လေ၏။ ထို့နောက် ပင်လယ်ကမ်းခြေဘက်ရှိ သင်္ချိုင်းဂူများ ပေါ်သို့ ပြန်၍ တက်လာသောအခါ မောင်လူဝင်း၏

မျက်လုံးအိမ်မှာ မျက်ရည်တို့ဖြင့် ပြည့်လျှမ်းလျက်ရှိရာတတ်လေ၏။

တစ်နေ့သော ညနေစောင်း၌ မောင်လူဝင်းသည် ရွှေလသာတောင်မှ ခပ်စောစောပြန်ခဲ့ပြီးလျှင် ဦးကြံ့၏ ထမင်းဆိုင်သို့ ဝင်ခဲ့လေ၏။ ဦးကြံ့မှူသည် ပက်လက်ကုလားထိုင် တစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်ကာ ဆေးတံကောက်ကြီးကို သောက်လျက်ရှိရာမှ မောင်လူဝင်းကို မြင်သည် နှင့် မိမိအနီးသို့ လက်ရပ်ခေါ်ကာ ...

"လူကလေး ဘယ်ကပြန်လာသလဲ"

ဟု မေး လိုက်လေ၏။

"ကျွန်တော် ဟိုဘက်တောင်က ပြန်လာတယ် အဘရဲ့ "

"လူကလေးမှာ လဲကွယ် အားအားရှိတိုင်း သင်္ချိုင်းတောင်ကိုချည်း သွားနေတာပဲ။ ပျင်းရင် အဘတို့ ထမင်းဆိုင်ကို လာနေပါလားကွယ်"

"ဘတို့ ထမင်းဆိုင်က အင်မတန် လူရှုပ်တယ် ဘရယ်။ ပြီးတော့လည်း ကျွန်တော်က တစ်ယောက်ထဲ စိတ်ကူးချင်ရာစိတ်ကူးပြီး ပင်လယ်ရေပြင်ကြီးကို ကြည့်ပြီး နေရရင် ပျော်တာပဲ"

"ဪ ... ငါ့သားက ပင်လယ်ကိုကြည့်နေရရင် ပျော်တယ် ဟုတ်စ"

"ဟုတ်တယ် ဘရဲ့ "

ဦးကြံ့မှူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြီးနောက် မောင်လူဝင်း၏ ကျောပြင်ကို ဖြည်းညင်းစွာ လက်ဖြင့် ပွတ်သပ်လေ၏။

"ဪ ... ငါ့သားက ပင်လယ်အကြောင်းကို မသိသေးဘဲကိုး။ ဘဖြင့် ပင်လယ်နဲ့ ငယ်စဉ်က အသက်မွေးခဲ့လေတော့ ပင်လယ်ကြီးကို မုန်းနေပြီ သားရဲ့ "

"ကျွန်တော်ဖြင့် အလကားပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး ဘရယ်။ ပင်လယ်ကို ကြည့်လိုက်၊ အရှေ့ဘက်က တောင်တန်းတွေကြည့်လိုက်နဲ့ ပင်လယ်ဘက်က လေညင်းကလေးကလည်း တဖြူးဖြူးလာနေတုန်းများ ၊ သိပ်ပြီး စိတ်ထဲမှာ ကြည်နူးတာပဲ။ နေဝင်ခါနီးအချိန်များမှာ ရေရောင်ကို နေရောင်ဟပ်တော့ စိတ်ဓာတ်ဟာ တစ်မျိုးပြောင်းပြီး ဟိုးရှေးဟောင်း နှောင်းဖြစ်တွေကို အမှတ်ရတယ် ဘရေ။ ပြီးတော့လည်း ဒီအခါများမှာ ဖေဖေကို သိပ်ပြီး အမှတ်ရတာပဲ"

သို့ တစ်လုံးချင်းမျှ ပြောဆိုလေရာ ဦးကြံ့မှုံမှာ သွားလေသူ မိမိသူငယ်ချင်း ဦးသော်ဒါအား အမှတ်ရကာ မျက်ရည်ဝိုင်း၍ လာလေ၏။

"လူလေးအသက် အခု ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ"

"၁၄ နှစ်ပြည့်ပြီး ဘရဲ့ "

"ငါ့သား အသက်မငယ်တော့ဘူးနော်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဘ"

"ဘ တစ်ခုမေးမယ်၊ မှန်မှန်ပြောစမ်း"

"ကျွန်တော် လိမ်မပြောတတ်ပါဘူး ဘရယ်"

"လူကလေးဟာ အခုတလော ဖိုးရွှေဇံသမီးကလေးဆီကိုချည်း သွားနေတယ်ဆို"

"ဟုတ်ကဲ့။ နို့ပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဟာ မောင်နှမလို ချစ်နေကြတာပါ ဘရယ်"

"အေးလေ ... အခုအခါတော့ မောင်လိုနှမလိုပဲ ချစ်ကြတယ်ဆိုပါတော့။ တော်တော်ကြာတော့ အပျိုကြီးဖားဖားဖြစ်လာတော့ မောင်လိုနှမ

မလို ဘယ်ကတော့မလဲ သားရဲ့ "

"တကယ်လို့ ဖြစ်သွားရင်ကော ဘက သဘောမတူဘူးလား"

"ဒီလို မဟုတ်သေးပါဘူးကွယ်။ ငါ့သားအချစ်ကို ဘက မခွဲလိုပါဘူး။ ကလေးမက တော်တော့ တော်ပါရဲ့ ။ အတော်ပဲ လိမ္မာရေးခြားရှိတယ် လို့ ကြားတယ်။ နို့ပေမဲ့ သူ့အဖေ အကြောင်းတော့ ဘက ကောင်းကောင်း သိတယ်။

အတော် ကျောက်ကျစ်စဉ်းလဲတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲကွဲ့"

"ဒီလို အကောက်ဉာဏ်ရှိလို့ သူကြီးဖြစ်လာသလားမှ မသိပဲ ဘရယ်"

"ဘလည်း ပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သူတော်ကောင်းကြီးရယ်လို့ မပြောပါဘူးကွယ်။ ပစ္စည်းဥစ္စာ ရှာဖွေတဲ့ နေရာမှာ ကောင်းတဲ့ နည်းနဲ့ ပဲရရ မကောင်းတဲ့ နည်းနဲ့ ပဲရရ ဘယ်လိုပဲ စွန့်စားရ စွန့်စားရ ကိုယ့်နည်းနဲ့ ကိုယ် ရှာဖွေကြတာချည်းပဲ။ နို့ပေမဲ့ ဒီအကောင်ကတော့ ကိုယ့်မှာ အကျိုးမရှိချင်နေပေ သူများ ပျက်စီးရင် ပြီးရောဆိုတဲ့ သဘောရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ။ ကိုင်း ... မိုးလည်း ချုပ်လှပြီ။ ငါ့သား ထမင်းစားပြီးမှ ပြန်ပေတော့"

ထိုအချိန်၌ တနင်္သာရီဘက်သို့ တက်မည့် သစ်တောဘက်မှ လူတစ်စု သည် လှည်းများ ၊ မြင်းများ ဖြင့် ထမင်းဆိုင်သို့ ဆိုက်ရောက်လာသဖြင့် စကားပြတ်သွားလေ၏။

မောင်လူဝင်းသည် ထမင်းစားသောက်ပြီးနောက် အိမ်သို့အပြန်တွင် ဦးကြိမ့်က ဈေးသုံးရန်ဆို၍ အိတ်ထဲသို့ ငွေ ၁၀ ကျပ် အတင်းထည့်ပေးလိုက်သေး၏။
